

๑๑

จริงต้องได้

วันอาทิตย์ที่ ๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ (๑๓.๓๐ น.)

ปรับกาย-ปรับใจ-วางใจ

ตั้งใจนั่งหลับตาเจริญสมาธิภาวนากันนะจ๊ะ หลับตาเบาๆ พอสบายๆ ทำใจให้เบิกบาน ให้ชุ่มชื้น แล้วก็หยุดนิ่งไปที่ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่ เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ

น้อมนำภาพองค์พระกลางดวงแก้วเอาไว้ในศูนย์กลาง กายฐานที่ ๗ นึกถึงภาพองค์พระไปเรื่อยๆ อย่างสบายๆ ค่อยๆ ประคองใจให้หยุด ให้นิ่งๆ ให้ใจใสๆ

บุญภาคบำยวันอาทิตย์

ภาคบำยนี้สำคัญไม่แพ้ภาคเช้า ซึ่งเราจะได้พร้อมใจกันระลึกนึกถึงบุญที่ทำผ่านมาในตอนเช้า เพื่อจะพร้อมใจกันอธิษฐานจิตและอุทิศส่วนกุศลไปยังบรรพบุรุษบุพการี หมู่ญาติของเราที่ละโลกไปแล้ว

แล้วจะได้ได้นำเอาปัจจัยไทยธรรมไปถวายเป็นพุทธุบ္บาแด่พระธรรมกายของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ด้วยอาณภาพแห่งพระธรรมกายของมหาปุชฌีนาจารย์ คือ พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย และทีมงานของท่าน ซึ่งมีคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เป็นต้น จะได้ได้นำไปถวายเป็นพุทธุบ္บา แล้วคุณบุญพิเศษนี้ให้กับเราและหมู่ญาติ เพราะฉะนั้นต้องฝึกใจให้หยุด ให้นิ่งๆ ให้ใจใสๆ นะลูกนะ ตั้งใจกันให้ดี

กรณียกิจแห่งชีวิต

การฝึกใจให้หยุดนิ่งเป็นกรณียกิจ เป็นกิจที่สำคัญสำหรับการมาเกิดเป็นมนุษย์ เพราะจะทำให้เราพบความสุขที่แท้จริง และพบความเป็นจริงของชีวิตเมื่อเราได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัวแล้ว นี่เป็นกิจที่ควรจะต้องทำควบคู่กับการทำมาหากิน การศึกษาเล่าเรียน การครองเรือน แม้พวกเราจะทราบว่าเป็นกรณียกิจ แต่มักไม่ค่อยมีความขยันหมั่นเพียรที่จะปฏิบัติ หรือปฏิบัติก็พอเป็นพิธีเท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจจริงจังเพื่อให้ใจตั้งมั่นอยู่ภายใน

เหตุที่นิ่งไม่ได้ผล

ที่ท้อก็เพราะนั่งแล้วมีความรู้สึกที่ไม่ก้าวหน้า ไม่เห็นผลทันอกทันใจ ซึ่งการที่เรานึกคิดอย่างนี้ ไม่ถูกต้อง การปฏิบัติธรรมย่อมมีผลขึ้นสักวันหนึ่ง แต่ต้องค่อยๆ สังเกตความละเอียดของใจไปทุกๆ วัน เพราะใจเราหยาบด้วยการทำมาหากิน คิดพูดทำแต่สิ่งที่ทำให้อารมณ์จิตหยาบ ฟุ้งอยู่ตลอดเวลา ไม่ตั้งมั่น แล้วจะจะให้มาหยุดนิ่งให้ได้ตั้งใจเลย มันไม่ได้นะลูกนะ ต้องอาศัยการฝึกฝนสั่งสมกันไปทุกๆ วัน

เรามักจะให้ความสำคัญกับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ผ่อนคลายอารมณ์ไปในเรื่องราวที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร ดูทีวีบ้าง อ่านหนังสืออ่านเล่นให้เพลินๆ หรือไปเที่ยวเตร่ พูดคุยกันให้เสียเวลา ไม่ค่อยจะให้ความสำคัญกันอย่างจริงจัง **ซึ่งความจริงแล้วถ้าตั้งใจปฏิบัติกันจริงๆ ทำให้ถูกหลักวิชา ทบทวนคำสอนที่ได้ยินได้ฟังมา แล้วหมั่นปฏิบัติ หมั่นสังเกต เราก็จะพบเหตุแห่งการบงการ และช่องทางแห่งความสำเร็จ ความสมหวังย่อมจะเกิดขึ้นกับเราอย่างแน่นอน**

พวกที่ทำไม่ได้มีเพียงประการเดียวคือไม่ได้ทำหรือทำย่อหย่อน ไม่จริงจังก็ไม่ค่อยเห็นผล อย่าว่าแต่เป็นคฤหัสถ์เป็นฆราวาสเลย แม้แต่เป็นพระก็เหมือนกัน เฉพาะพระเถระวัดพระธรรมกายนะ หากรักจะเข้าถึง ชอบ รู้อันิสงส์ว่าเข้าถึงแล้วดี มีประโยชน์ แต่ถ้าปฏิบัติย่อหย่อน ไม่เอาจริงเอาจ้ง เอาเวลาไปทำอย่างอื่น ไปเล่นเกมคอมพิวเตอร์บ้าง หรือว่าไปทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้

ถ้าให้เวลาไปกันอย่างนี้นั่งร่อยปาก็ไม่ได้ผล เพราะว่าเสียเวลากันไปเปล่าๆ กับสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ เสียทั้งเวลาการปฏิบัติ เสียทั้งค่าใช้จ่ายในการเล่นอินเทอร์เน็ต หรืออะไรต่างๆ เหล่านั้น ซึ่งกว่าจะได้คอมพิวเตอร์มาสักเครื่อง ญาติโยมต้องทำมาหากินด้วยความยากลำบาก กว่าที่จะเกิดกุศลศรัทธามาถวาย แล้วเอาปัจจัยมาซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อทำงานพระศาสนา แต่ถ้าเอาไปทำอะไรที่ไม่เกี่ยวกับงานพระศาสนา สิ่งนี้ก็ไม่เกิดประโยชน์ แถมเกิดโทษกับบุคคลที่ใช้เครื่องนี้อย่างผิดวัตถุประสงค์ บาบก็เกิดขึ้นกับตัว บุญก็ห่างไกล ธรรมะไม่ต้องพูดถึง จะส่งผลในภพชาติต่อไป ต้องทุกข์ยากลำบาก ต้องเป็นหนี้ ต้องมาใช้หนี้กันเป็นวัฏเป็นควาย เป็นต้น

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรมไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิตวัดพระธรรมกายก็ต้องเอาใจใส่ ใช้เวลาที่มีจำกัดในโลกนี้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะตอนที่กำลังแข็งแรง ยังสดชื่นอยู่ สังขารยังพอประคับประคองกันไหว โรคยังน้อย ความปวดเมื่อยยังน้อย เครื่องกังวลยังน้อย ควรจะรีบฉกฉวยโอกาสที่ดีนี้มาทำความเพียร มาปฏิบัติธรรม เดี่ยวเราก็ฝันในฝันกันเป็น เดี่ยวก็เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว อย่าปล่อยให้โอกาสนี้เป็นวิกฤติ คือผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะความไม่เอาจริงจึงไม่ค่อยได้ผลแห่งการปฏิบัติทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิต

ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยใหม่ เอาสิ่งที่ไม่ดีเหล่านี้ซึ่งเป็นเล่ห์เหลี่ยมของพญามาร เขามาบังคับให้เราคิดเราพูด เราทำอย่างนี้ ต้องเอาสิ่งนี้ออกจากใจ ให้ในใจมีแต่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงสอนให้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท หมั่นศึกษาฝึกฝนปฏิบัติตน ลักวันหนึ่งเราจะต้องสมหวังกันอย่างแน่นอน ที่ไม่สมหวังไม่มี เพราะพระรัตนตรัยก็อยู่ในตัวของเรา ในกายยาววาหนาศีบกว้างศอก ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็อยู่ในตัวของเรา ใจก็ของเรา แต่เราปล่อยให้ฟุ้งไปคิดเรื่องอื่น ถ้าเราเอาใจกลับมาสู่ที่ตั้งดั้งเดิมมาหยุดนิ่งกันอย่างนี้ได้ ต้องเข้าถึงกันทุกคน

ตอนแรกก็ฟุ้งมากหน่อย เมื่อยมากหน่อย มืดมากหน่อย เคลิบเคลิ้มบ้าง ง่วงบ้าง พอเรานั่งบ่อยๆ สิ่งเหล่านี้ก็ค่อยๆ หายไป จากฟุ้งมากมาฟุ้งน้อย เมื่อยมากมาเมื่อยน้อย มืดมากมามืดน้อย แล้วจะน้อยลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งไม่มีมืด ไม่เมื่อย ไม่ฟุ้ง ใจจะใสสว่าง ความสว่างก็เกิดขึ้นในตัว ความสุขที่เกิดจากใจสว่างก็เกิดขึ้นทีละเล็กทีละน้อย เป็นความสุขที่แตกต่างจากที่เราเคยเจอ ประณีตกว่า ละเอียดกว่า สุขุมลุ่มลึกกว่า

แล้วความสุขนี้จะไม่ซำก้นเลยในทุกครั้งที่แสงสว่างเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ จากแสงน้อยมาแสงมาก แล้วเจิดจ้าขึ้นไปเรื่อยๆ ในที่สุดก็ตกศูนย์วูบลงไป เข้าถึงดวงธรรม เห็นดวงใสๆ ความสุขก็พรุ้งพรูออกมาเลย เหมือนเราเจาะไปเจอตาน้ำ น้ำก็พรุ้งพรูออกมา ทะลักออกมา เอ่อล้นออกมา

ความสุขก็ขยายมาสู่ระบบประสาท กล้ามเนื้อ ทำให้เรานั่งไม่ค่อยจะเมื่อย มีความสุขทั้งกาย สุขทั้งใจ เมื่อเห็นดวงใสๆ ก็
จะเบิกบาน แม้ความสุขในระดับนี้ ก็เป็นพื้นฐานแห่งความสำเร็จ
ในชีวิตประจำวัน เพราะว่าเราจะเข้าไปปรับปรุงให้ระบบของความ
คิดเป็นระเบียบขึ้น มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น คิดได้โปร่งขึ้น พุดได้
คล่องขึ้น ทำได้สำเร็จมากขึ้น เพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ

จากดวงในดวง ก็เห็นกายในกาย กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์
กายรูปพรหม กายอรูปพรหม เป็นชีวิตภายในที่น่าอัศจรรย์ใจ
ที่เราเห็นได้ เข้าถึงได้ สัมผัสได้ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ซึ่งเรา
ไม่เคยคิดมาก่อนว่า คนอย่างเราจะเข้ามาถึงตรงนี้ได้ เราจะปลื้ม
จะมีปิติ และภาคภูมิใจ ใจจะเบิกบานอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ในที่สุดเราจะเข้าถึง **พระรัตนตรัยในตัว ถึงพุทธรัตนะ ถึง
ธรรมรัตนะ ถึงสังฆรัตนะ** ใจยิ่งเบิกบาน ยิ่งสบายๆ จะมีความ
มั่นใจในที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง มั่นใจในคำสอนของพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า จะเป็นชาวพุทธที่ดี เป็นอุบาสก อุบาสิกาที่ดี เป็นมนุษย์
ที่ดี ที่เกิดมาสร้างบารมี สิ่งที่ไม่ดีจะไม่ทำ และจะไม่ยอมตีคนเดียว
จะขยายความดีแบ่งปันไปยังผู้ที่อยู่ใกล้ชิดรอบข้าง ใครเข้ามาใกล้
ก็อยากให้เขาเข้าถึงธรรมกาย อยากให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว

จาก ณ จุดนี้ จะสั่งสมบุญอะไร จะได้มากเป็นพิเศษ มากกว่า
คนที่ยังไม่สว่าง ยังมีดอยู่ มากกว่ามาก มากเหลือเกิน จะให้ทาน
ผลแห่งมหาทานบารมีก็มาก จะรักษาศีล ศีลบารมีก็มาก จะ
เจริญภาวนา ภาวนาก็เป็นเยี่ยม แล้วก็ดีขึ้นไปตามลำดับ

เดี๋ยวก็เห็นธรรมกายในธรรมกาย เห็นต่อเนื่องกันเป็นสายผุดผ่านในกลางกายเป็นสาย และขยายไปทุกทิศทุกทาง เราจะรู้จักคำว่า เห็นได้รอบตัวเป็นอย่างไร ซึ่งเป็นสิ่งที่ยาก แล้วเราคิดไม่ถึงว่าการเห็นชนิดนี้จะมีอยู่ในโลก เพราะปกติเราจะเห็นของข้างหน้าต้องมองไปข้างหน้า จะเห็นของข้างหลังต้องกลับหลังหัน จะเห็นของทางซ้ายต้องเหลียวซ้าย อยากจะเห็นของทางขวาต้องเหลียวขวา อยากจะเห็นของข้างบนต้องเงย อยากเห็นข้างล่างก็ต้องก้ม ต้องทำหลายๆ ครั้งจึงจะครบถ้วน เพราะเห็นได้ทีละอย่าง เราจะรู้จักว่า การเห็นอย่างนี้มีจริงๆ เห็นไปทุกทิศทุกทางในเวลาเดียวกัน

แล้วจากตรงนี้ จะเป็นอุปกรณ์สำคัญในการศึกษาเรื่องราวที่เราปรารถนาจะใคร่รู้ จะรู้เรื่องราวของชีวิตว่า เกิดมาจากไหน เกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต และจะเข้าถึงเป้าหมายชีวิตนั้นได้ด้วยวิธีการใด เข้าถึงแล้วได้อย่างไร จะรู้เรื่องราว หรืออยากจรรู้เรื่องภพ เรื่องชาติ นรกสวรรค์มีจริงไหม ก็สามารถศึกษาได้ด้วยตัวของตัวเอง โดยอาศัยมองผ่านความสว่างภายในด้วยธรรมกาย หรือจะปล่อยกายไปถึงภพภูมินั้นก็ก็ได้ ได้ตั้งหลายวิธีการในกลางของกลางนั้น

เมื่อได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ความสงสัยเรื่องภพ เรื่องชาติ เรื่องนรก สวรรค์ กฎแห่งกรรมว่า ประกอบเหตุอย่างนี้ ไม่ว่าดี หรือชั่ว ผลจะเป็นอย่างไร หรือผลที่เราเจอในปัจจุบัน ไม่ว่าสุข หรือทุกข์มาจากเหตุอย่างไร เราจะได้เรียนรู้เรื่องเหตุเรื่องผล ซึ่งเราไม่เคยรู้มาก่อนเลย

เราเชื่อแต่ในสิ่งที่เราเห็นในปัจจุบันนี้เท่านั้น แล้วเห็นไม่ถูก เสียด้วย บางที่ถูก บางที่ไม่ค่อยถูก แต่ ณ จุดที่เข้าถึงพระรัตนตรัย ในตัว ก็จะมีการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่

ทันทีที่เราปิดเปลือกตา โลกและจักรวาลจะอยู่ในสายตา ของธรรมกาย มันสว่าง และความรู้ที่เกิดขึ้นมากับความสุข คู่กับความบริสุทธิ์ คู่กับความสว่าง ความปีติ ความเบิกบาน กับสิ่งที่ดีงาม กุศลธรรมอะไรต่างๆ เหล่านั้น

คุณธรรมและคุณวิเศษมีอยู่ในตัวของทุกคนในโลกนี้ แต่เขาไม่เฉลียวใจว่ามี และไม่เชื่อที่ผู้รู้เขามาบอกเสียด้วย คือ ดั่งบ้าง คือด้านบ้าง ไม่เชื่อแล้วก็เถียง และไม่ยอมที่จะพิสูจน์ ค้นคว้า จะเอาข้างเข้าถูกกันไปอย่างนั้น

สิ่งนี้มีอยู่จริง เข้าถึงได้จริง ถ้าทำถูกหลักวิชา แล้ว ก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิตของเรา เพราะเราเกิดมาต่างก็ พรารถนาจะได้ความสุขที่แท้จริง เป็นสุขเสรี กว้างขวาง เป็น อิสระ นี่คือการปรารถนาของเรา แต่ทั้งหมดนี้มันอยู่ใน ตัวเรา จะนั่งเป็นสุข ยืนเดินนอนเป็นสุข เมื่อเราเข้าถึงจุดนี้

แม้ว่าเราจะเจ็บป่วยไข้ด้วยวิบากกรรมที่ทำมาในอดีตก็ป่วย แค่กาย แต่ใจสบาย มีที่พึ่ง มีหลักยึด มีป้อมมีค่ายอยู่ในตัว นั่งก็ เป็นสุข ยืนเป็นสุข เดินเป็นสุข นอนเป็นสุข อยู่คนเดียวก็ไม่เหงา ไม่ว่าเหว จะอยู่ในวัยไหนก็ตาม แม้แต่วัยชราอยู่คนเดียวก็ไม่ เหงา มีพระในตัวให้มอง มีเรื่องราวของชีวิตให้เห็น จากการมอง ผ่านด้วยสายตาแห่งธรรมกาย แห่งธัมมจักขุและญาณทัสสนะ

มันสำคัญอย่างนี้นะลูกนะ เพราะฉะนั้นเป็นสิ่งที่เราต้องทำ ไม่ใช่
ควรทำ **ต้องทำ** แล้วเราจะเจอ

แล้วตอนสุดท้ายของชีวิต ซึ่งเรากำหนดกะเกณฑ์ไม่ได้ว่า
วันไหน เวลาไหน สถานที่ไหน ด้วยโรคอะไร หรือด้วยวิธีการใด
มันจะต้องมาถึงสักวันหนึ่ง แต่ถ้าเรามีที่พึ่งภายในแล้วจะไม่
หวาดเสียวไม่สะดุ้งกลัวต่อมรณภัย เพราะเรารู้แล้วว่าเราจะตาย
อย่างไร เราจะไปสู่ปรโลกอย่างไร อย่างที่ผู้รู้เขาเดินทางกันไป
ไปแล้วปิดประตูบายนเปิดประตูสวรรค์

ผู้ที่อยู่ในโลกนี้ที่เขากลัวตายกันเพราะไม่รู้ว่าตายแล้วไป
ไหน ตอนมีชีวิตอยู่ยังแข็งแรงและเพียบพร้อมไปด้วยโภคทรัพย์
บริวารสมบัติก็ปากแข็งดื้อด้านกันไป แต่พอป่วยจริงๆ ที่ปาก
แข็งมันแข็งแต่ปาก แต่ใจนั้นหวาดเสียว วิดกกังวล ตรงนี้แหละ
จะทำให้ไปอบายเพราะใจหมอง หรืออย่างน้อยควรได้ไปในที่ที่
ดีกว่านี้แต่เราไปไม่ได้เพราะใจหมอง ซึ่งเราจะไปได้ในกรณีที่
ใจไม่หมองไม่ใส นี่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตของเรา

โดยเฉพาะหมู่ญาติของเราที่ละโลกไปแล้ว เขาอยากจะ
สื่อสารกับเรา แต่อยู่กันคนละภพภูมิ เพราะฉะนั้นเวลาเขาสื่อสาร
มา เราก็มารู้เรื่องราวของเขา อันนี้ก็เป็นสิ่งที่มาขวางกัน ซึ่งเรา
ควรจะทลายกำแพงอันนี้ให้หมดไปด้วยการยอมฝึกใจให้หยุดนิ่ง
ทุกๆ วัน ควบคู่กับการกิจประจำวัน จะทำมาหากินหรือจะทำอะไร
ก็ทำกันไปเถิด แต่ต้องให้โอกาสกับตัวเองในการฝึกฝนอบรมใจ
ให้หยุดนิ่งๆ ให้ใจใสๆ ทุกๆ วันที่บ้าน แล้ววันอาทิตย์เราก็มารวม

ประชุมกัน มานั่งพร้อมๆ กัน เอาพลังหมู่ เพื่อที่จะทำให้เรามีกำลังใจหรือมีอารมณ์ที่จะหยุดจะนิ่ง ให้ใจใสๆ และภาคบ้าย เราจะได้มาร่วมระลึกนึกถึงบุญ อธิษฐานจิต อุทิศส่วนกุศล และแก้ไขข้อบกพร่องของตัวเรา อย่างนี้ชีวิตของเราก็จะสมบูรณ์

ถ้ามีบุญใด เราต้องทำให้ได้ทุกบุญ เพราะว่าบุญเป็นที่พึงให้แก่เราไปในสังสารวัฏทุกภพทุกชาติ ทั้งที่มีชีวิตอยู่หรือในปรโลก เราต้องทำ มากบ้าง น้อยบ้าง ต้องทำกันไป ในระดับที่เราไม่เดือดร้อน ซึ่งเราจะรู้ได้ด้วยตัวของเราเองว่า แคไหนเดือดร้อน แคไหนไม่เดือดร้อน ทำด้วยตัวเองด้วย ไปชวนคนอื่นเขามาทำด้วย ทำบุญจนกว่าบุญนั้นเหนียวแน่น ใจของเราทุกๆ ดวงไม่มีช่องว่างให้บาปได้ช่องเลย ต้องทำกันให้ได้ถึงขนาดนั้น

เพราะฉะนั้น ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติธรรมนะลูกนะ

นึกถึงพระทุกครั้ง ใจสูงขึ้นทุกครั้ง

ในตอนนี้ เราก็ฝึกใจให้หยุด ให้นิ่งๆ ให้ใจใสๆ การนึกถึงภาพองค์พระกลางดวงแก้วครั้งหนึ่ง จิตสำนึกของเราจะเปลี่ยนแปลงขึ้น สูงขึ้น บริสุทธิ์ขึ้นทุกครั้งที่เรานึกถึงพระ แม้ยังไม่มีการมาให้เห็นได้ชัดเจน หรือเห็นแค่คุ่มๆ คำๆ รวๆ รางๆ อย่างนั้น ใจเราก็เปลี่ยนแปลงแล้ว สูงขึ้น ประณีตขึ้น ถูกกลั่นให้บริสุทธิ์เพิ่มขึ้น

พอเรานึกบ่อยๆ ความบริสุทธิ์ก็เต็มเข้ามาบ่อยๆ จนกระทั่งถึงขีดขีดหนึ่ง มันก็พริบเข้าไปได้ เหมือนน้ำที่หยดทีละหยดลงในตุ่ม ยังทำให้ตุ่มเต็มได้ฉันใด ใจที่ฝึกกันทุกๆ วัน จากมืดๆ มัวๆ คุ่มๆ ค่ำๆ นึกถึงองค์พระกลางดวงแก้วไปที่ละเอียดละน้อย สักวันหนึ่งก็จะสมหวังจนได้

เหมือนพระจันทร์ ไม่ใช่จู่ๆ จะเต็มดวงเลย มันก็มีดมาก่อน แล้วก็มาแหว่ง แหว่งมาก แหว่งน้อย จนกระทั่งเต็มดวง ค่อยๆ เต็มเต็มกันไปทีละเล็กทีละน้อย ไม่ใช่จะพรวดพราดได้เลย ที่ได้เลยก็มีเหมือนกัน แต่ว่าถือเป็นกรณียกเอาไว้ เพราะเขาสั่งสมบุญใหญ่ข้ามภพข้ามชาติมามากกว่าเรา แล้วเขาทำอย่างสม่ำเสมอ พอถึงเวลาบุญส่งผลก็พริบได้เลย

ชาตินี้เรามีข้อสังเกตอยู่ว่า ทำไมชีวิตเรารุ่มๆ ดอนๆ ทำไมปฏิบัติธรรมไม่ค่อยหยุดนิ่ง นั่นก็เป็นเหมือนกระจกสะท้อนให้เห็นเงาของชีวิตที่ผ่านมาในอดีตว่า เราขี้เกียจฝึกหยุดฝึกning มาก่อน เราเคยเจอกันมาแล้วบ้าง หรือพวกเราเคยไปเจอผู้รู้มาบ้าง พอเขาแนะนำตักเตือน เราก็ตีขี้เกียจ ชาตินี้มันก็มีผลของความขี้เกียจ คือก็มีดมากบ้าง มีดมั่วบ้าง ก็เป็นกันอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเราเห็นสิ่งที่สะท้อนถึงเงาในอดีตแล้ว ปัจจุบันเราก็จะต้องสั่งสมการปฏิบัติให้เยอะๆ นะลูกนะ

ฝึกกันไปทุกวัน ล้มลุกคลุกคลานกันไป เหมือนเด็กหัดเดิน
อย่างนั้น เดี่ยวล้ม เดี่ยวยืนได้ เดี่ยวเดินเตาะเตาะ เดี่ยวเดินได้
แข็งแรง เดี่ยววิ่งได้ ข้อสังเกตคือ ถ้าทำข้างใดข้างหนึ่งยืนได้อย่าง
มั่นคง อีกข้างหนึ่งก็จะก้าวไปได้อย่างมั่นคง จะไปถึงที่หมายได้
อย่างปลอดภัย และมีชัยชนะ

ฝึกใจกันไปทุกๆ วัน เดี่ยวใจก็หยุด เดี่ยวก็นิ่ง เดี่ยวก็มั่นคง
จนได้ เมื่อข้างในหยุดนิ่ง เดี่ยวข้างนอกจะวิ่งไม่หยุด ข้างในนิ่ง
ข้างนอกเคลื่อนไหว สองประสานงานสร้างบารมีก็จะสำเร็จจนได้
เพราะฉะนั้นต้องขยันนะลูกนะ หมั่นฝึกฝนอบรมใจกันไปทุกวัน
เลย สักวันหนึ่งเราจะต้องเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้

หลวงพ่อดัมมขโย

ไม่เห็นยากหาได้
ปล่อยจิตสู่ภายใน
หยุดสนิทไม่ทันไร
ละเอียดจนถึงขั้น

หยุดใจ
เท่านั้น
กายเกิด
ผิดแล้วกายในกาย

ตะวันตกธรรม

๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

